

РЕШЕНИЕ

№ 6887

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20221110163961 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от С. Н. Ч., ЕГН ***** и Н. Д. П., ЕГН *****, и двамата със адрес: АДРЕС против „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС и „ФИРМА“ АД (в ликвидация), ЕИК 11111111, с която се иска да бъде установено по отношение на ответниците, че „ФИРМА“ АД не дължи на „ФИРМА“ ЕООД сумата от 6000 лева- частичен иск от сумата в общ размер от 19284 лева, за която сума са издадени изпълнителни листове от 05.06.2006 г. по т.д. №370/2004 г. на СГС и по гр.д. №312/2005 г. на РС-П, въз основа на които е образувано изп.д. № №2021***0400243 по описа за 2021 г. на ЧСИ АБЦ с рег.№*** на КЧСИ.

Ишците се легитимират като акционери, съответно кредитори с право на ликвидационен дял от „ФИРМА“ АД.

Твърдят, че по молба на първия ответник „ФИРМА“ ЕООД през 2021 г. е образувано изпълнително дело с №2021***0400243 при частен съдебен изпълнител АБЦ с рег.№*** при Камарата на частните съдебни изпълнители с район на действие Окръжен съд- Б, като взыскател е първия ответник „ФИРМА“ ЕООД, а длъжник е втория ответник- „ФИРМА“ АД (в ликвидация). Сочи се, че по изпълнителното дело са приложени договори за цесия, с „ФИРМА“ ЕООД се легитимира като взыскател срещу „ФИРМА“ АД по два изпълнителни листа от 2006 и 2007г. с главница на обща стойност от 19284 лева

Сочи се, че същите изпълнителни листове са били първоначално предявени от „ФИРМА“ ЕООД по изп. дело №2007***0400168 на същия ЧСИ АЦ, като изпълнително дело № 168/2007г. е било прекратено на 08.03.2021 г. на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК с отбелязване, че последното изпълнително действие по делото е извършено на датата 16.10.2008 г.

Отричат се вземанията на „ФИРМА“ ЕООД срещу „ФИРМА“ АД като погасени по давност.

С молба от 07.12.2022 г. са изложени аргументи, че „ФИРМА“ АД е заличено по силата на §5г, ал. 4 от ЗТРЮЛНЦ, съгласно която разпоредба търговските дружества и

кооперациите с прекратена дейност, които към 31 януари 2017 г. не са пререгистрирани, се смятат за заличени. Поддържа се, че се касае за специален вид пререгистрация само с цел провеждане на ликвидация, вписаните обстоятелства по партидите на този вид търговци се визуализират само в менюто „история“. Производството по ликвидация не е прекратено, няма нарочен акт за това, ликвидацията не е приключила, срокът за ликвидация не е изтекъл и търговецът не е заличен поради приключила ликвидация и отбелязването е свързано с факта, че търговецът не се е пререгистрирал в законовия срок.

Поддържа се, че съгласно §5г, ал. 4 и ал. 5 от ПЗР на ЗТРРЮЛНЦ, търговските дружества и кооперациите с прекратена дейност, които към 31.01.2017г. не са пререгистрирани, се смятат за заличени, а когато за заличен по силата на закона търговец бъде открито имущество, лицата по § 5, ал. 2 от ПЗР на ЗТРРЮЛНЦ могат да подадат заявление за ликвидация и след този срок по реда на чл. 273, ал. 2 от ТЗ, но не по-късно от 31.12.2022г.

Ищците сочат, че ликвидаторът не е обявявал в ТРРЮЛНЦ покана до кредиторите на дружеството съгласно чл. 267 от ТЗ. Няма данни да е бил съставен от ликвидатора и представен по съответния ред начален баланс и пояснителен доклад към него по смисъла на чл. 270 от ТЗ и отчитайки спецификата на производството.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците не са депозирали отговори на исковата молба.

В проведеното открито съдебно заседание на 25.04.2023 г. е прекратено производството по делото на основание чл. 232 ГПК спрямо ищеца С. Н. Ч., поради направеното оттегляне на исковата претенция.

В същото съдебно заседание е прието на основание чл. 214 ГПК направеното изменение на размер на иска на Н. Д. П., като същият се счита предявен за сумата в общ размер от 19284 лева.

Като прецени събраните по делото доказателства, съдът намери от фактическа страна следното:

Видно от представените временни удостоверения №4 и №7 от 15.08.2003 г. и джирата върху тях се установява, че Н. Д. П. е акционер във „ФИРМА“ АД, като притежава 6630 обикновени акции от капитала на дружеството, всяка една от тях с номинал 1.20 лева, като капиталът на дружеството се състои от 41838 акции.

„ФИРМА“ АД и „ФИРМА“ АД са били страни по т.д. №370/2004 г. на СГС, по което дело е постановено Решение от 26.07.2005 г. Същото е влязло в законна сила на 25.04.2006 г., видно от отбелязването на представения по делото препис. На 05.06.2006г. е издаден изпълнителен лист в полза на „ФИРМА“ АД за сумата 13 865.06 лева, представляваща дължимо неплатено възнаграждение за извършена, предадена и приета работа по договор за изработка от 01.07.2003 г. и фактури № 0191444/31.07.2003 г., № 0191445/31.07.2003 г., № 091467/30.10.2003 г. и № 0232136/31.10.2003 г. на основание чл. 79, ал.1 във вр.с чл.266, ал.1 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на предявяване на иска - 05.03.2004 г. до окончателното плащане; сумата 252.10 (двеста петдесет и два , лева и 10 ст.) лева- обезщетение за забава върху сумата 13 865.06 лв. за периода 16.01.2004 г. - 05.03.2004 г., на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД; както и разноски по делото на основание чл. 64, ал.1 от ГПК в размер на 1591 и 700 лева - разноски пред САС.

„ФИРМА“ АД и „ФИРМА“ АД са били страни по гр.д. №312/2005 г. на Районен съд – П, по което дело е постановено Решение № 203 от 17.08.2006 г. Същото е влязло в законна сила на 26.12.2006 г., видно от отбелязването на представения по делото препис. На 15.01.2007г. е издаден изпълнителен лист в полза на „ФИРМА“ АД за сумата от 5 419 лева, представляваща неизплатена цена за доставени бутилки по разписка оформена като запис на заповед и издадена на 02.12.2003г с падеж 05.01.2004г, ведно със законната лихва

върху присъдената сума от датата на завеждането на иска/10.11.2005г/до окончателното ѝ изплащане, сумата от 1 255,97лева-мораторна лихва и сумата от 778 лева-сторени по делото разноси.

По молба на взыскател „ФИРМА“ АД от 06.06.2007 г. е образувано изп.дело 2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ срещу длъжника „ФИРМА“ АД въз основа изпълнителен лист от 15.01.2007г. по гр.д. №312/2005 г. на Районен съд –П

С постановление на съдебния изпълнител от 06.10.2008 г. ответното дружество „ФИРМА“ ЕООД е конституирано като взыскател по изп.д. № 2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ, като същото се е легитимирало като цесионер на вземанията на „ФИРМА“ АД срещу „ФИРМА“ АД по изпълнителен лист от 15.01.2007г. по гр.д. №312/2005 г. на Районен съд –П.

По молба на взыскател „ФИРМА“ АД от 12.07.2006 г. е образувано изп.дело 2006***0400378 по описа на ЧСИ РМ срещу длъжника „ФИРМА“ АД въз основа на изпълнителен лист от 05.06.2006г., издаден по т.д. №370/2004 г. на СГС.

С постановление на съдебния изпълнител от 03.09.2008 г. ответното дружество „ФИРМА“ ЕООД е конституирано като взыскател по изп.д. № 2006***0400378 по описа на ЧСИ РМ, като същото се е легитимирало като цесионер на вземанията на „ФИРМА“ АД срещу „ФИРМА“ АД по изпълнителен лист от 05.06.2006г., издаден по т.д. №370/2004 г. на СГС.

Изп.дело 2006***0400378 по описа на ЧСИ РМ е предадено на ЧСИ АЦ и е преобразувано под №2008***0400320

С постановление от 08.10.2008 г. на ЧСИ АЦ изп.д. №2008***0400320 е присъединено към изп.д. № 2007***0400168.

С Постановление от 08.03.2021 г. ЧСИ АЦ е констатирал, че последното извършено изпълнително действие по изп.д. № 2007***0400168 е извършено на 16.10.2008 г. с реализиране на публична продажба на недвижим имот, като от този момент са изминали повече от две години. Съдебният изпълнител е на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК е прекратил производството по изп.д. № 2007***0400168.

По молба на взыскател „ФИРМА“ ЕООД от 06.04.2021 г. е образувано изп.д. № 2021***0400243 срещу длъжника „ФИРМА“ АД, като същото дружество се легитимна като цесионер на вземанията спрямо длъжника по издадени изпълнителни листове от 05.06.2006 г. по т.д. №370/2004 г. на СГС и по гр.д. №312/2005 г. на РС-П. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да насочи изпълнение срещу недвижим имот, собственост на длъжника.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.134, ал.1 ЗЗД предвижда възможността на кредитора да упражни имуществените права на своя длъжник, когато неговото бездействие заплашва удовлетворяването на кредитора, освен ако се касае за права, упражняването на които зависи от чисто личната преценка на длъжника. /Решение № 159 от 17.02.2021 г. по гр. д. № 759 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение/. Процесният случай е именно такъв, като ищцата Н. Д. П. се легитимира като акционер във „ФИРМА“ АД -в ликвидация, съответно като лице имащо право да получи ликвидационен дял и имащо интерес да отрече правото на принудително изпълнение на кредитор на дружеството в ликвидация, вследствие на което би получила по-голям ликвидационен дял.

Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съгласно чл.439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори

вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В процесния случай по реда на чл. 134 ЗЗД защитата на длъжника „ФИРМА“ АД се осъществява от процесуалния му субституент Н. Д. П., упражняващ правата на бездействащия длъжник.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години.

В процесния случай давността е започнала да тече от датата на влизане в сила на Решение от 26.07.2005 г. по т.д. №370/2004 г. на СГС - 25.04.2006 г., съответно от датата на влизане в сила на Решение № 203 от 17.08.2006 г. по гр.д. №312/2005 г. на Районен съд –П - 26.12.2006 г.

Към момента на образуване на изп.дело № 2007***0400168 по описа на РМ – 12.07.2006 г. изп.дело №2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ- 06.06.2007 г., давността не е изтекла.

Установява се, че изп.дело № 2007***0400168 по описа на РМ е преобразувано в изп. д №2008***0400320 по описа на ЧСИ АЦ и същото е присъединено към изп.дело №2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ.

На основание нормата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение.

Изпълнителното производство е образувано при действието на ППВС № 3/1980 г.

Според Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС, погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, бе дадено различно тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С това решение бе обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

На основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното дело се прекратява ако вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Видно от приложеното изпълнително производство последното годно изпълнително действие по изп.дело № 2007***0400168 е извършено на 16.10.2008 г. с реализиране на публична продажба на недвижим имот.

Следователно, изпълнително дело 2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ е прекратено на 16.10.2010 г. по силата на закона - на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с изтичането на две години от датата, на която извършено последното изпълнително действие - в този смисъл т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г., като е без значение, че съдебният изпълнител е констатирал това едва на 08.03.2021 г.

Както бе посочено по-горе доколкото изпълнително дело 2007***0400168 по описа на ЧСИ АЦ е било образувано при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на

Върховния съд докато същото е било висящо давност не е текла. С Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк. д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС бе прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Така в процесния случай погасителна давност не е текла до датата на настъпилата перемпция- 16.10.2010 г. След тази дата не е имало висящо изпълнително производство и е започнала да тече нова 5-годишна давност, която е изтекла на 16.10.2015 г. към която дата процесните вземания са погасени по давност.

При това положение възможността сумите по издадени изпълнителни листове от 05.06.2006 г. по т.д. №370/2004 г. на СГС и по гр.д. №312/2005 г. на РС-П, да бъдат събрани принудително, включително чрез възлагане събирането им на частен съдебен изпълнител, към 06.04.2021 г./датата депозитиране на молба въз основа на които е образувано изп.д. № №2021***0400243 / е била погасена.

Предвид това, предявеният отрицателен установителен иск се явява основателен.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК ищецът има право на разноски за държавна такса в размер на 772 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева/ само за която сума представените договори за правна помощ установяват заплащане- съгласно т. 1 от ТР № 6/2012 г., ОСГТК/

Мотивиран от посоченото, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от **Н. Д. П., ЕГН *******, с адрес: АДРЕС иск с правно основание чл. 134 ЗЗД във вр. чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 439 ГПК, че по отношение на „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС спрямо „ФИРМА“ АД (в ликвидация), ЕИК 11111111, **НЕ СЪЩЕСТВУВА ПРАВОТО НА ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ** за сумата в общ размер от 19284 лева, за която сума са издадени изпълнителни листове от 05.06.2006 г. по т.д. №370/2004 г. на СГС и по гр.д. №312/2005 г. на РС-П, въз основа на които е образувано изп.д. № №2021***0400243 по описа за 2021 г. на ЧСИ АБЦ с рег.№*** на КЧСИ.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК 11111111 да заплати на **Н. Д. П., ЕГН *******, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съдебно-деловодни разноски в размер на 1572 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____